

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie ze skargi Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego „J.(...)” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym nakazem zapłaty
w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Rejonowy Sąd Gospodarczy w K.
w dniu 28 listopada 2008 r., sygn. akt V GNc (...)
z powództwa A. B.
przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno – Usługowo – Handlowemu „J.(...)” Spółce z
ograniczoną odpowiedzialnością w G.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 18 lutego 2010 r.,
zażalenia strony pozwanej na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 3 września 2009 r., sygn. akt VI (...),

odrzuca zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 maja 2009 roku Sąd Rejonowy w K., w sprawie ze skargi Przedsiębiorstwa Produkcyjno – Usługowo – Handlowego „J.(...)” sp. z o.o. z siedzibą w G. z udziałem A. B. o wznowienie postępowania, na podstawie art. 414

k.p.c., wstrzymał wykonanie wydanego przez ten Sąd w dniu 28 listopada 2008 roku nakazu zapłaty w sprawie sygn. akt V GNc (...).

Sąd uznał, że wykonanie nakazu zapłaty grozi skarżącej niepowetowaną szkodą, gdyż egzekucja z jej majątku, prowadzona w wykonaniu wydanego nakazu zapłaty, uniemożliwi spółce realizację umów zawartych z jej kontrahentami, co może prowadzić do jej upadłości.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód Adam Bazylewicz zarzucając naruszenie art. 324 § 3 k.p.c. z zw. z art. 361 k.p.c. poprzez brak podpisania sentencji postanowienia oraz art. 414 zd. 2 poprzez błędne przyjęcie, że wnoszącej skargę grozi niepowetowana szkoda.

Postanowieniem z dnia 3 września 2009 roku Sąd Okręgowy w K. uwzględnił zażalenie w ten sposób, że zmienił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek PPHU „J.(...)” sp. z o.o. w przedmiocie wstrzymania wykonania nakazu zapłaty z dnia 28 listopada 2008 roku (punkt I sentencji). Nadto, zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1007 zł tytułem kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd uznał za słuszny zarzut naruszenia art. 414 k.p.c. Zaznaczył, że uprawdopodobnienie powstania niepowetowanej szkody, o którym mowa w art. 414 zd. 2 k.p.c., nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach podmiotu żądającego wstrzymania wykonania wyroku i powinno być potwierdzone załączonymi do wniosku dokumentami. Zdaniem Sądu, postanowienie z dnia 28 maja 2009 roku oparte zostało wyłącznie na twierdzeniach pozwanej, a zatem nie została należycie uprawdopodobniona okoliczność groźby powstania niepowetowanej szkody w związku z wykonaniem nakazu zapłaty z dnia 28 listopada 2008 roku. Zaznaczył przy tym, że z analizy dołączonych do akt sprawy dokumentów jednoznacznie wynika, że skarżąca spółka wykazuje płynność finansową pozwalającą jej na prowadzenie bieżącej działalności gospodarczej. Tym samym nie było podstaw do przyjęcia, iż egzekucja z majątku spółki będzie prowadziła do powstania niepowetowanej szkody.

Uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy wskazał, że na należną kwotę składa się opłata od zażalenia w wysokości 407 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego, których wysokość ustalono na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Powyższe postanowienie w przedmiocie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego (pkt 2 postanowienia) zaskarżyła pozwana zażaleniem z dnia 21 września 2009 roku skierowanym do Sądu Apelacyjnego, za pośrednictwem Sądu Okręgowego w K.. Podniosła, że Sąd Okręgowy zasądzając kwotę 1 007 złotych tytułem kosztów postępowania zażaleniowego dopuścił się naruszenia art. 19 ust. 1, art. 20 ust. 1 i art. 69 ustawy z dnia 28 lipca 2008 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2005 r. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) oraz § 6 pkt 5 zw. z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku.

Nadto, wniosła o zbadanie prawidłowości rozstrzygnięcia w przedmiocie oddalenia wniosku o wstrzymanie wykonania nakazu zapłaty (pkt I postanowienia), powołując się w tym względzie na art. 380 k.p.c. Zaznaczyła, że rozstrzygnięcie to oparte było na błędnie ustalonym stanie faktycznym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 19 marca 2009 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2009 r. Nr 69, poz. 592), na postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego. Środek taki wnosi się do Sądu Najwyższego za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżone postanowienie (art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 i art. 369 § 1 k.p.c.).

Skarżąca, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 87¹ § 1 k.p.c.), jako sąd właściwy do rozpoznania wniesionego przez siebie zażalenia wskazała Sąd Apelacyjny - naruszając w ten sposób art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Mimo, że środek ten został prawidłowo wniesiony za pośrednictwem sądu, który wydał zaskarżone postanowienie (Sąd Okręgowy w K.), to skierowanie go do niewłaściwego sądu (Sąd Apelacyjny w Ł.) spowodowało, że stał się on środkiem niedopuszczalnym (por. np. postanowienie SN z dnia 22 marca 2007 r., III CZ 17/07, niepubl., postanowienie SN z dnia 7 listopada 2006 r., I CZ 76/06, niepubl. postanowienie SN z dnia 12 lutego 2003 r., I CZ 197/02, niepubl.).

Zaznaczyć również należy, że zgodnie z art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c. na stronie skarżącej spoczywa obowiązek prawidłowego oznaczenia sądu, do którego kierowany jest środek odwoławczy, a sądem tym jest sąd właściwy do jego rozpoznania (tak postanowienie SN z dnia 1 października 1997 r., I CKN 255/97, Prok. i Pr. 1998, nr 4,

poz. 41 - wkładka). Ponieważ skarżąca była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, to błędnego oznaczenia w zażaleniu Sądu Apelacyjnego, jako sądu właściwego do jego rozpoznania, zamiast Sądu Najwyższego, nie można traktować jako oczywistej niedokładności lub niedochowania warunków formalnych pisma. Tym samym nie ma podstaw do wezwania pełnomocnika skarżącej do usunięcia braków formalnych zażalenia na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. przez wskazanie sądu właściwego (por. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 57/06, niepubl., postanowienie SN z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 35/06, niepubl.).

Z tych też względów, na podstawie art. 373 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c. zażalenie podlega odrzuceniu przez Sąd Najwyższy jako niedopuszczalne.